

האתר האוניברסיטאי (אונ' וושינגטון בסיאטל) והאנטי-ישראלי של ד"ר אורון

ליקט ותירגם: פרופ' י. דויד, ספטמבר 2009

האתר האנטי-ישראלי של ד"ר אורון מורכב מכמה חלקים עיקריים: קריאות ליהודי אמריקה ולנוצרים אוהבי ישראל, מאמר בשם "האומץ לסרב" בו הוא מטיף לסרבנות לשירות, קובץ של "עדויות" מתורגמות מה"שטחים", וכן קישורים לאתרים עם תוכן דומה.

א. ה"מכתב ליהודי אמריקה". זהו "מכתב גלוי אל יהודי אמריקה (וחברים אחרים של ישראל)" – בנוסחים שונים באנגלית. באיגרתו זו אל האמריקאים, מסביר-מתנצל הכותב, בישראל נשמעים רק הקולות הצרחניים. כמעט אין בו תקווה שהציבור הישראלי יתעורר למנוע את האסונות הצפויים. ציבור זה ישן "ובתוך שנתו מהדקות זרועותיו את אחיזת המוות" (בפלשתניאים). "האם תצטרפו אתם לאספסוף הצבוע השר לישראל מנגינות ערש?" – שואל אורון את יהודי אמריקה. "אנא זכרו את אלה שכבר נרצחו ויכלו להיות עימנו לו אתם ואני פעלנו קודם. עכשיו אני פעלתי, ואם אתם תמשיכו לשבת על הגדר תהיו אתם אחראים להירצחם של אלפים נוספים בקרוב".

בגוף האיגרת מאריך אורון בהשוואת מפקדי צה"ל לנאצים, ואת יושבי כנסת ישראל לאידיאלוגים הנאציים. בפרט, הוא טוען, הרוב הגדול של האוכלוסייה הערבית בשטחים חיה בגיטאות מורעבים, ואשר על כן השתרשה בין מפקדי צה"ל הבכירים דעה מקצועית מפורשת שיש "לטפל" בהם בדיוק בשיטות בהן נקטו הכוחות הגרמניים לדיכוי מרד גטו ורשה.

באיגרתו סוקר אורון את ההיסטוריה ובסקירתו פנינים אינספור: את מלחמת לבנון הראשונה הוא מתאר כזו שנבעה "ממצב בלתי-נעים מעט שנוצר בגבול הצפוני, שבו על אף שהצד הפלשתניאי מנגד התחייב (בחשאי) לשביתת נשק בת שנה... וכו' וכו'". "כאשר ניסה דרכו אלינו תהליך שלום, כאפרוח מהסס, היה כוח אחד גדול ומרכזי שחיבל בו ורוקן אותו מתוכנו" (מוסדותיה של ישראל). הנימוק הנואל של "טרור", כך אורון, הוא אחריות הכובש. זה בדיוק כמו מה שטענו ציונים ומהפכנים אחרים לפני מאה שנה, כדי להסביר את דרכי השרידה המפוקפקות שאפיינו את יהודי אירופה.... "האין לכם עיניים?" (כך בבשורה לאמריקאים על-פי אורון) – הלא תראו שהטנקים שלנו חורשים ברחובות הפלשתניאים כל יום? שההליקופטרים שלנו חגים בשמי שכונותיהם ובחורים לאיזה חלון לירות טיל או שניים?"

ב. המאמר "האומץ לסרב". במאמר זה, הקורא לסירוב המאורגן לשרת בצבא, מבדיל אורון בין הסירוב "האישי", הקל והנחות בעיניו, לבין "הסירוב הציבורי המאורגן". סירוב זה מוצדק בגלל ש"הגנרלים הפכו את צה"ל לאיגון טרור". אורון משווה את עצמו ואת דומיו ל"נער הסיני שעמד מול הטנק", ואת כל האחרים ל"יושבים בתוך הטנק עצמו ומייעצים לנהג". מן השמאל הישראלי אינו חוסך שבטו: "בין הימין והשמאל יש סטטוס-קוו קדוש לפיו לימין ישנה הזכות האקסקלוסיבית לחגוג על הדם ולשאוג לעוד, בעוד שתפקיד השמאלנים הוא לילל ולגנוח על כורסאותיהם הרכות תוך גמיעת יין".

ג. "עדויות". המדובר הוא בתרגומים לאנגלית של עדויות חד-צדדיות של תושבים ועיתונאים פלסטינאיים בעיקר מתחילת "שלטון בית-הסוהר העכשווי של ישראל בגדה המערבית", כדבריו. הם מתחלקים שניים: "דו"חות ועדויות מן הפלישה והכיבוש מחדש של השטחים" (בעיקר מתקופת "חומת מגן"), ו"מצור והתעללות הרחק מעיני העולם".

ד. אורון, עפ"י עדות עצמו באתרו, משמש כמתרגם מזדמן באתר "יש גבול", אליו הוא מפנה בקישורים. באתר נמצאות בשפע השמצות על צה"ל בגין "עופרת יצוקה", סיפורי סרבנים של "עופרת יצוקה", קריאות לסירוב לשירות צבאי, ועוד.